

Práce se zabývá historickým vývojem banditismu a gangsterismu v Indonésii na pozadí vztahů s vládnoucí elitou. Autor vyvozuje, že bandité zvaní jago, resp. gangsteři známí pod názvem preman představovali opěrný pilíř moci všech vládnoucích režimů na Jávě od klasických javánských království, přes nizozemský koloniální stát až po Suhartův autokratický Nový řád. S nástupem decentralizace a demokratizace indonéské politiky v roce 1998 došlo k zásadní změně tohoto paradigmatu – nájemní gangsteři preman přestali být agenty státu a stali se mocenským nástrojem politických stran a dalších konkurenčních zájmových skupin. Autor rovněž dokládá, že prostřednictvím integrace zločinců do svých represivně-kontrolních systémů se režimy snažily jejich kriminální aktivity eliminovat. Obecným projevem těchto integračních snah byla kriminalizace pořádkových složek a nepřímo i státní administrativy všech popsaných režimů.

Disertant dále dokazuje, že mezi jagy a premany existuje přímá historická a kulturní souvislost a že navzdory značnému vzájemnému časovému odstupu tyto kontroverzní postavy indonéských dějin stále vykazují tři základní společné rysy: spolupráce s patronem na ambivalentní bázi; kriminální aktivity mimo tuto linii, z nichž elity výměnou za zajištění jejich beztrestnosti finančně profitovaly; zpravodajská a represivní funkce ve prospěch režimu. Vývoj jaga z charismatického vůdce přes „spojku“ a špeha koloniálního režimu až po agenta autokratického režimu je odrazem vývoje konceptu moci v javánské a obecně indonéské společnosti.

Přínos disertace spočívá jak v rovině teoretické, protože jde o první monografickou práci svého druhu v českých zemích a patrně i na mezinárodním poli, tak v rovině praktické, protože poskytuje ucelenou analýzu aktuálního problému, který paralyzuje indonéskou společnost napříč všemi jejími složkami a znemožňuje její plně demokratický rozvoj. ...